

LO POM DE FLORS

DEDICAT

als concurrents al concert que dona la Societat de aquest nom en lo «Centro Sanjustense» en celebritat de la Festa Major.

PROGRAMA

CORO: LO POM DE FLORS.

Director

D. Joan Cristiá.

ORQUESTA DEL SR. ESCALAS.

Director

D. Francesch Rodó.

PRIMERA PART.

1. ^{er} Sinfonia.	Ofelia.	DE ESCALAS.
2. ^{on} Pastorel-la corejada.	Lo Pom de Flors.	DE CLAVÉ.
5. ^{er} Coro descriptiu á veus solas.	La festa del Poble.	DE CRISTIÁ.
4. ^{rt} Fantasia per clarinet.		DE ESCALAS.
5. ^{nt} Himne.	Invocacion á Euterpe.	DE CLAVÉ.

SEGONA PART.

1. ^{er} Sinfonia.	Aurora.	DE RODÓ.
2. ^{on} Barcarola á veus solas.	¡Al mar!	DE CLAVÉ.
5. ^{er} Fantasia per violoncel-lo.		DE GARCÍA.
4. ^{rt} Serenata á veus solas.	Goigs y Planys.	DE CLAVÉ.
5. ^{nt} Gran cantata.	¡Gloria á España!	DE CLAVÉ.

LO POM DE FLORS

Al dirigir-se altra volta aquesta Societat als concurrents que cad' any en eixa diada venen á lluhir aquesta festa, ho fem ab l'entusiasme de sempre y aó igual desitj de que sian escoltadas las armoniosas notas que donaren justa immortalitat al inspirat músich-poeta Joseph A. Clavé, gloria de Catalunya, y com á tal, mereixedor á que la nostra terra li presti un tribut d' admiració, entonant, encara que sia ab la modestia ab que ho fa aquesta Societat, pessas com la que 'ns ha donat lo títol, que están impregnadas del goig y la alegría que regna en festas com la que estém celebrant.

Pero anguany, aquesta Societat té l'orgull de poder dir que ha donat un gran pas, com á prova de lo que poden sos desitjos y bon zel dels que la administran. Tal es l' haver conseguit instalarse, gracias al apoyo del «Centro Sanjustense», en un local ahont, d' avuy en avant, podrán dərshi variadas funcions, tals com balls, concerts, etc., ab lo fi d' estrenyer mes los llassos que als seus socis uneix y de fer de tots ells una verdadera familia.

Al inaugurar-lo havém combinat lo present concert, perque no bastava que l' adonessin los richs cortinatjes y garlandas de flors que cubreixen sas parets, sinó que li faltava alguna cosa més, li faltava que respirés amor y poesía, y aixó 'ns ho ha proporcionat ab sos cants dolcíssims, expressió de la alegría que brolla avuy de la nostra ánima, l' inspirat é immortal autor de *Lo Pom de Flors*.

UNA AVENTURA

En una taula de café voltada per joves y á mes artistas, surten sempre epissodis que tots escoltan ab gust, sobre tot quan lo narrador hi figura com á héroe y ningú dupta de la veritat de sas paraulas.

Alguns pintors, escultors, poetas y músichs, ab qual amistat m' honro, estaban

reunits l' altre dia, saborejant lo café, que per cert y com á cosa extraordinaria llen-sava una aroma que deya molt en favor de la seva puresa, quan després d' un seguit de qüentos y graciositats, nos explicá un lo que segueix:

—Com tots sabeu, digué, tenia 'l taller en una quadra sota 'l terrat d' una casa del carrer de S. Geroni.

Las finestras, adornadas ab papers de diferents colors, que suplian alguns vidres trencats, donavan á un cel obert voltat per las galerías de las casas vehinas. Al estiu totas las donas hi sortian á repassar la roba de la bugada un cop seca,* pero com á poesía de quadro tan vulgar, hi havia unas modistas que sabian dissimular la seva poca memoria per la música ab unas veus hermosíssimas.

Al principi 's mostraren bastant esquerpas á las mevas escomesas, pero quan varen saber que era artista, correspongueren al meu saludo y contestaren á mas galanterías.

Una d' ellas va esser la preferida, y vaig tenir la ditxa de que li caygués al ull.

Aviat nos varem entendre y dech dirvos francament que valia la pena d' enamorar-se.

Vencent tots los seus escrúpols, vaig lo-grar que pujés un dia al taller, y jo no sé si va ser per lo interés que sempre des-perta l' estudi d' un pintor, ó perque vaig ferir la seva sensibilitat ó perque donat lo primer pas se donan tots los altres, lo cert es que á las horas convingudas, que eran las que no podia destorbarnos ningú, pu- java unas voltas acalorada, altras esgro-guehida, segons lo rezel que per la escala havia sentit tement que la vegessen.

Jo li vaig demanar un amor desinteresat, sense compromisos, lliure, y ella hi consentí. Era una aventura amorosa com moltas altras. Ja 'm vaig guardar prou de obligarla á res. Tinch la máxima de no voler may lo que no se 'm concedeix de bon grat. Aixó sí, va exigirme 'l silenci y jo vaig prométe-li. D' aixó fa alguns anys.

Nos havém separat ab la mateixa des-
preocupació ab que comensarem las nos-
tras relacions, pero aquesta es l' hora que
ningú sab qui es ella. Dich lo pecat pero
no 'l pecador.

A pesar de la nostra reserva, alguns com-
panyos indiscrets van endevinar alguna co-
sa y per mes que m' apuraren la paciència
fentme preguntas impertinents, no varen
lograr arrancarme 'l secret. A mes, lo seu
empenyo, los travalls que per sota má
duyan á cap pera descobrir aquell, per ells,
misteri, acabaren per fer que 'm formalis-
sés dihéntloshi que res me preguntessen
perque res sabrian.

Aixó fou causa de que passessin alguns
dias sense que ella pujés al taller.

Quan vaig creure que 'ns deixarian en
pau, reanudá las sevas visitas.

Pero la conspiració seguia. Una tarde ja
cap al tart, quan menos ho pensavam, un
gran brugit de crits y cops á la porta nos
revelaren que 'ls llops volian darnos l'
assalt.

—Estich perduda, deya ella plorant.

—No temis res. Tírat lo devantal á la
cara y confia en mi.

Va fer lo que vaig indicarli y mentres
ella s' esperava darrera un biombo, jo agá-
fant una eyna de fina punta, vaig obrir la
porta que trontollava ab las empentas dels
de la part de fora.

Estava irat: obro y tots entran movent
una gatzara infernal.

—Atureus, vaig dirlos esgrimint l' eyna;
estich decidit á tot. Haveu lograt sorpen-
drens, pero per so no sabreu res. Ella es
aquí, passará per devant vostre, mes lo pri-
mer que intenti cometre una imprudencia,
no ho contaré.

Al veurem decidit y temerosos de que
cumplís l' amenssa, quedaren arraulits al
costat de la porta. Jo aprofitant la ocasió
vaig agafarla per la má, y passantla per
entre ells ab lo devantal tirat á la cara, la
vaig acompanyar fins á la escala, tornant
á entrar y tancant desseguida.

Inútil dir que no vaig admetrer las sa-
tisfaccions que 'm donavan.

—En va 'us excuseu. Heu comés una im-
prudencia que no 'us perdono. Anavau á
comprometre 'l porvenir d' una dona, y
no hi ha res mes sagrat. Avuy encara en
sas galtas hi brilla 'l rubor de la ignocen-
cia, si haguesseu lograt lo que voliau las
hauria cubertas la rojor de la vergonya y
l' hauriau llensada pot ser á la deshonra y
al ludibri de la societat. Si per concedirme
sos favors, dupteu de sa virtut, diré com
Jesucrist: Quí 's creguí net de culpa que
tiri la primera pedra.

S. ALSINA Y CLOS.

¡A SANT JUST!

—Que marxará aviat lo cotxe?

—Desseguida; ara mateix.

—¡Ay! ¡ja no s' hi cap á dintre?

—No; te d' anar al cupé.

—Donchs així ja soch al puesto.

—¡Aul! ¡no puja ningú més?

Tanca la porta y molt prompte
sona 'l drich dels cascabells.

Al ser frente Sant Antoni
una veu d' ángel se sent:

—¡Cotxero, cotxero! Parí,
esperis un xich no mes.

—Vaja, depressa, ¡quí puja!
es que no puch perdre temps.

Puja, ab una dona vella,
una noya com un cel.

Com á dintre ja no hi caben,
han de ficarse al cupé.

La noya diu:—Ay, dispensin.

—Ca, no senyora, de res,

—Es que sento molestarlos;
ara tindrán d' aná estrets.

—Al contrari. Hi há molestia
que sempre ab molt gust se pren.

Altre cop peta la tralla
y sonan los cascabells.

Pera acabar lo silenci
que dura ja fa ratet,

diu lo jove:—Va á la vora?

—Si senyó; á Sant Just Desvern.

—Crech que fan molt bona festa.

—Si lo que m' han dit es cert,
hi ha la orquesta de l' Escalas
y també la dels Munnés.

—Donchs si que volen lluhirse!

—Hi haurá ofici á orquesta y veus,

concert en lo segon dia,
y grans balls en lo tercer.
Fins estrenan un Cassino
que hi treballan ja fa temps.
Hi va vosté?—Sí, senyora,
jo també soch foraster
y cad' any en eixa festa
vaig á veure als sanjustenchs.

En aixó 'l cotxe ha fet alto
y paran los cascabells;
cobra de tots lo cotxero
y cada hú va per son vent.
Se donan la má 'ls dos joves
y ell li diu:—Hasta després:
crech que 'ns tornarem á veurer.
—Be ho espero.—Passihobé.

—Te compromís?—No senyor.
—Donchs si no hi te inconvenient...
S' alsa ella, 'l bras d' ell agafa
y comensan lo passeig.

—No es veste 'l jove del cotxe?
—Si senyora, jo mateix.
—Feya rato que mirava...
—Hi entrat en aquest moment;
fins m' he aixecat de la taula
avans d' hora, per vosté.

—Moltas gracias.—No senyora,
cregui que no las mereix.

—No sent quina americana?
—Com l' Escalas ho sab fer.
—Sembla que cantin los ángels.
—Si tot plegat sembla un cel.

Ab conversa com aquesta,
tot lo ball va trascurrent;
la orquesta acaba 'l programa,
y queda 'l saló desert.

—Descansin de gust.—Bon dia!
—Fins á luego.—Hasta les deu.

Hi ha molta gent per la vora
de la font de ca 'n Cortés;
en un grupo hi ha una noya
y un jove molt aprop seu.

—Sé troba gayre cansada
d' aquesta nit?—Ay, no gens.
Y vosté!—Jo may me canso
quan ballo de gust.—Ja ho crech.

—Quan tornan á Barcelona?

—Marxarem avuy mateix.

—Si no te de molestarlas,
també marxaré ab vostés.

—No senyor, molt al contrari,
cregui que li agrahirém.

Altre cop peta la tralla.
y sonan los cascabells.

En lo cotxe tothom parla
d' ofici, balls y concert;

tothom, meno los dos joves
que parlan que ningú 'ls sent.

Arriva 'l cotxe al seu puesto
y baixan los passatjers.

¡Qué sí se n' han dit de cosas!

¡Quán curt ha sigut lo temps!

¡Cóm recordarán ditxosos

l' anada á Sant Just Desvern!

EUSSEBI BENAGES.

PERLAS FALSAS

Un jorn de tos ulls vegí
Duas llágrimas brollar
Que per lo teu rostre d' ángel
Com perlas varen rodar.

Eran gotas que surtian
De lo profon dels teus ulls;
De ton mentit amor eran
Sarcástichs y vils despulls.

FRANCISCO FARRÉ.

Hi havia un soldat que se semblava tant
ab lo coronel del seu regiment, que á no
haver estat per lo distintiu del uniforme,
qualsevol los hauría confós.

Un dia lo coronel estava de tiberi ab
alguns amichs, y perque admirassin tanta
identitat de fesomías, enviá á buscar al
soldat.

Se presentá aquest, y 'l coronel, volguent
fer la brometa davant dels amichs, li pre-
guntá:

—Escolta: ta mare quan era jove, havia
estat á Madrid?

—No, contestá 'l soldat, quí hi havia
estat moltas vegadas, havia sigut lo pare.

—A veure, Quico, deya 'l mestre á un
deixeble en la classe: ¿sabs quínas son las
cinch parts del mon?

—Si senyor.

—Dígalas.

—Primera, segona, tercera, quarta y
quinta.

EPÍGRAMA

Lo cassador Pere Anton
aucells portava á la plassa,
quan en Casals ab catxassa
li pregunta:—Perdals son?

Y com aquell no 'l va entendre,

li digué:—¿Qué dius Casals?

—Pregunto si son per-dals

—No, home, no, son per vendre

Estampa «La Renaixensa», Xuclá, 13, baixos.